

HAYAL ETTİĞİN KADAR YAŞARSIN

_ Balonlar kaç lira evladım?

_ 1 TL amcacığım.

_ Bana bir kırmızı, bir mavi, bir de sarı balon verirmisin?

_ Tabi amcacığım.Parkta oynayanlardan hangisi sizin torununuz?

_ Malesef benim torunlarım burada değil, uzaktalar.

_ Teyzeye süpriz yapacaksınız öyleyse?

_ Teyzeni kaybedeli uzun zaman oluyor oğlum. Bu balonları kendime hediye olarak aldım. Belki beni çocukluğuma götürürler diye düşündüm.Senin ismin ne evladım?

_ Eren amcacığım.Sizin isminiz nedir?

_ Benim ismim İsmail Hakkı.Kaç yaşındasın, kaç senedir balon satıyorsun?

_ 19 yaşındayım.Balon satmaya yeni başladım.2-3 ay oluyor.

_ Çok iyi yapıyorsun Erenciğim.Çocuklarla birlikte olmak insana keyif veriyor.Ben de hep parklarda dolaşıyorum.Çocukların sesleri, cıvıltıları, küçük kavgaları, büyük sevinçleri kendimi unutturuyor.

_ Ne derdin var ki İsmail amca?

_ Sen tekerlekli sandalyedeyken, dert yanmam uygun olmayabilir ama kendimi biraz yalnız hissediyorum. Ben askeriyeden emekli olmuş bir doktorum. Eşimi kaybedeli 5 sene oluyor.İki tane çocuğum var.Kızım master için Amerikaya gitti.Kendisi arkelog, yabancı birisiyle evlendi, orada kaldı.Oğlum Antalya'da bir otelde müdür.Her ikisi de çok yoğunlar.Arkadaşlarımın bir kısmı emekli oldu, kendi kasabalarına yerleştiler, bir kısmı da vefat ettiler.Çok şükür işlerimi yapıyorum, sağlıklıyım ama iki kelime konuşacak kimsem yok.Hiç ortak noktam olmasa bile bazen eve temizlik için gelen kadınla bile saatlerce sohbet etmek istiyorum.Faydalı bir iş yapıyor, belli bir sosyal çevreye sahip iken şimdi dört duvarın arasında tek başına kalmak beni üzüyor.Doğduğundan beri mi yürüyemiyorsun?

_ Hayır, ben iki sene önce ailemle birlikte tatil dönüşü bir trafik kazası geçirdim.Kazada babamı ve kardeşimi kaybettik.Annem ve ben ağır yaralı olarak kurtulduk.Bir yıl yataktan çıkamadım.Annem ise bir süre dengesini kaybetti, psikolojik destekle yaşama döndü.Yaşadığımız kolay bir şey değildi, gözümüzü kapattığımız an kaza gözümüzün önüne geliyordu.Freni boşalmış gibi hızla üzerimize gelen bir tır, acı bir fren sesi ve babamın direksiyonu kırması.Gözümü açtığımda hastane odasıydım.Bir senemi ottan farksız bir şekilde, tek başıma odamda yatarak geçirdim.Gökyüzüne bakarak, neden ben hesaplaşmalarıyla boğuştum.Kendime, hayata, herşeye küstüm.Beni yalnız bırakan babama, artık beni taşıyamayan bacaklarıma öfke doluydum.Bir gün uçarak, camımın önüne kadar gelmiş bir balon bana ufak bir umut oldu. Balon bana hayatımın bitmediğini fısıldadı.O gün yaşamaya karar verdim.Allah benim ölmemi istemediği için, yaşamamın bir sebebi olduğunu düşünmeye başladım.Şimdi yaşamamın neye hizmet edeceğini bulmaya çalışıyorum.Annemin hayata tutunma dalı oldum.İki yaralı olarak yolumuza devam ettik.

-Genç yaşta gerçekten çok zor şeyler yaşamışsın.Şimdi mutlu musun peki?Bu iş seni mutlu ediyor mu?

_ Toplum içinde farklı olmak çok ağır bir durum, itiraf etmeliyim ki toplum içinde tek başıma hareket etmekte güçlük çekiyorum.Çoğu şey bizim gibi insanları düşünülerek yapılmamış. Mesela geçen sene makine mühendisliğini kazandım ama tekerlekli sandalye ile otobüse binmem kabus olduğu için kaydımı yaptıramadım.Ben de çözümü açık öğretimde okumakta buldum.Toplu kullanımda olan tuvaletler, yemekhaneler pek çok şeyi tek başıma kullanamıyorum.Genç bir insanın annesi yanında yaşaması ne kadar rencide edici bir durum anlatmam zor.Toplu alanlarda zorlandığım, tek başıma yapabileceğim için bu işi yapmaya başladım.Ama bu şekilde yaşamaya çalışmakla bir bakıma toplum dışına itilmiş oluyoruz.Paraya ihtiyacım yok çok şükür.Babamdan kalan maaş yetiyor, annemin de emekli maaşı var, geçiniyoruz.Bu işi eve kapanmamak, yalnızlığın açmazına girmemek ve kendime acımamak için yapıyorum.Mutlu muyum evet mutluyum.Çocuklara mutluluk dağıtıyorum ve biriktiriyorum.

_ Seni çok iyi anlıyorum, bu toplumda farklı olmak gerçekten çok zor.Yaşlı olmak da bir nevi

farklılık.Cafelere gitsen ne işin var amca gibi bakışlar üzerinde toplanır.Sanki yaşlıların yerleri kahvehanelerle, huzurevlerinden ibarettir.Sırf sosyalleşmek, işe yaramak adına iş yeri açmaya kalkarsın, eşin dostun ne işin var, git evine otur der. Okullarda gönüllü çalışmak istersin, izin getir, şunu yap, bunu yap, amca seninle mi uğraşacağız derler. Bir tek sosyalleşebileceğin yer olarak parklar kalır.Yaşlıysan da bir nevi dışlanırsın, ölüme terk edilirsin.Evde televizyon dostun olur o da nankördür, hep o konuşur, sen konuşsan dinlemeyi bilmez. Kitaplar dostun olur, okursun, birisine anlatmak, paylaşmak istersin, içinde kalır, anlatamazsın.Yaşlı olmak, farklı olmaktır, yalnızlıktır, dışlanmaktır.Telefon çalsın istersin, birisi kapını vursun diye beklersin, markette bile kasiyerle iki kelime konuşmak için can atarsın, oysa herkes meşguldür.Toplum, yaşlılardan vazgeçmiştir, onların işi bitmiştir, sessizce ölüme terk eder bir nevi.

_Haklısın İsmail amcacığım.Toplum dışına itilmiş yaşlılar, engelliler, daha bir çok insan var.Oysa herbirimizin ayrı bir enerjisi, heyecanı, rengi var, çok güzel işler çıkarabiliriz.Ben bir kitap yazıyorum.Biriktiyorum dedim ya sana parklarda tanıştığım insanların hikayelerini biriktiriyorum.Kimi zaman farklı olmanın zor olduğunu anlatmaya çalışıyorum.Kimi zaman da insan hikayesi.O kadar trajediler var ki bunu ancak insanlara dokununca öğrenebiliyorsun. Geçen gün çok yaşlı bir babaannenin çok yaramaz bir çocuğun peşinden nasıl çırpındığını gördüm.Babaanneye çok acıdım.Hikayesini öğrenince asıl acımam gerekenin çocuk olduğunu anladım.Anne ve baba ayrılmış.Çocuk annesini görmeyeli aylar olmuş. Çocuk her gün umutla uyanarak annesini bekliyormuş, o gelmedikçe de dikkat çekmek için her türlü yaramazlığı yapıyormuş.Baba, iş-güç yüzünden çocukla zaten ilgilenemiyormuş.Çocuk, acısını hırçınlıkla, yaramazlıkla dışa vurmuş.Babaanne bunu anlatırken nasıl ağladı kelimelerle anlatmam mümkün değil.Babaanne böyleyse o çocuğun içi nasıl yanıyordur kimbilir sen düşün İsmail amcacığım.O çocuğun hikayesi resmen içimi acıttı.Bu ve bunun gibi bir sürü hikayem var.Senin hikayeni de ekleyebilirmiyim?

_Tabi ekle evladım.Belki kitabın sayesinde insanlar yaşlıları biraz olsun dinlerler.Bizim tek ihtiyacımız biraz ilgi ve dinlenmek.Yaşlılar birisini bulunca neden çok anlatırlar biliyormusun? Hikayeleri çoktur ama malesef ki insanları yoktur.Dinleyecek bir kişiyi bulunca anlatmak için çırpınırlar.

_Ben bu şekilde hiç düşünmemiştim.Benim büyükbabam da beni ve arkadaşlarımı görünce çok konuşurdu.Biz de ona yakalanmamak için evden kaçardık.Meğer ne kadar hatalıymışız bunu seni dinleyince anladım.İsmail amca bir akşam bize yemeğe gelirmisin?Annem çok güzel yemekler yapar, sana yazdıklarımı okuturum, sen anlatırsın ben dinlerim.

_Olur evladım.Aslında ikimizin yaşadıkları da birbirine benziyor.Ben büyük bir aileyi kaybederek yalnız kaldım, sen ise sağlığını kaybederek yalnız kaldın.Hastanede hastalarım derledi:Allah kimseyi gördüğünden geçirmesin, sağlığından, varlığından geçirmesin diye meğer ne kadar haklılarmış.Bizim yaşadığımızda böyle birşey.Senin bacakların için durumu bir kaç doktor gördü mü?Sağlık konuları biraz da yorum ve yaklaşımla alakalıdır.Doktor, hastalıklarla ilgili tedavi yöntemlerinde kendini yenileyebiliyorsa, bazı yeni bir teknikle hastalığı yenmek mümkün olabiliyor.Ben sana bir şeyler vaad ediyormuşum gibi olmayayım ama senelerce o kadar çok vaka, o kadar çok hastalık gördüm ki hep hastalıklarla mücadele etmek gerektiğine inandım.Her yeni teknik her vakaya aynı sonucu verecek diye birşey yok ama biz askeri hastanede o kadar kritik ve kötü durumdaki hastalarınların mucizelerine şahit olduğum için her hastaya bu konuşmaları yapıyorum.

_Annemle bir kaç uzman doktora gittik aslında çok umutsuz konuşmadılar.Yurtdışında robotla yapılan bir ameliyattan bahsettiler.Açıkcası kendimi henüz o savaşa hazır olacak kadar güçlü hissetmiyorum ama söylediklerinize aynen katılıyorum.Her sabah umut demektir, her yeni gün mucize demektir.Bunları bugün rahat söyleyebiliyorum ama geçen sene o kadar yaralıydım ki o kazayla hayat benim için bitmişti.Uzun süre ölümü düşündüm.Hastanede doktor bir süre bacaklarımın üzerine basamayacağımı söylediğinde, ilk sorduğum şey ne kadar bir süre sonra futbol oynayabilirim oldu. Doktor cevap veremeyince durumu anladım.İşte o an çaresizlik yüreğime oturdu.Çocukluğumdan beri oynadığım futbola şimdi izleyici olarak bile bakamıyorum, içim acıyor. O kadar zor yani ama artık hayal ediyorum.Güzel bir söz var ya hayal ettiğin kadar yaşarsın diye şimdi ben futbol oynayacağımı hayal ediyorum, kitabımı imzalayacağımı hayal ediyorum.O yüzden

yaralarım kapanmadı ama kabuk bağladı diyebilirim.

_Galiba kitabını okumasam da bana almam gereken dersi verdin evlad.Uzun süredir hayal etmeyi bıraktığım için yaşamayı unuttuğumu öğrettin.Benimle bir kahve içmeye ne dersin?Kitabın hakkında, büyük mucizeler hakkında konuşuruz.Belki benim de hayatımda sana anlatacağım mucizelerim vardır.

_Çok memnun olurum İsmail amcacığım.Kitabımın adı ne olacak biliyormusun?'Hayal ettiğın kadar yaşarsın'

ŞÜKRÜ KIRMIZIGÜL

İlgili Makama,

Şükrü Kırmızıgöl.1945 Kemaliye doğumluyum. İlkokul ve ortaokulu Kemaliyede okudum.Liseyi Vefa lisesinde okudum.Hem okuyup hem çalışarak İktisadi Ticari Bilimler Akademisine girdim ancak tamamlamam mümkün olmadı. Bayındırlık ve İskan Müdürlüğünde 31 yıl çalışarak emekli oldum. Evliyim. Bir kızım bir oğlum var. Her ikisi de üniversite mezunu biri kamuda biri özel sektörde iyi pozisyonlarda çalışıyorlar. Ne kadar yüksek öğrenime devam edemesem de kendimi yetiştirmeye çalıştım. Kitap okumayı sevdiğim için ben de ufak ufak amatörce birşeyler karalamaya başladım. Yöresel gazetenin açtığı Kemaliye Nasıl Kalkınır konulu yarışmada ikincilik kazanan kompozisyonum oldu.

Başvurum konusunda bilginizi ve gereğini rica ederim.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.